

1115 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

§ 1. Totstandkoming en karakter van het verdrag

Door het bij het onderhavige ontwerp van wet ter goedkeuring voorgelegde verdrag wordt een nieuw stadium ingeluid in de ontwikkeling van de op 1 Januari 1948 in werking getreden Nederlands-Belgisch-Luxemburgse douane-overeenkomst.

In de Memorie van Toelichting bij het ontwerp voor de wet van 1 Augustus 1947 (*Staatsblad* no. H 282) (Gedrukte stukken, Zitting 1947—1948 — 710, no. 3) is uitvoerig uiteengezet, dat de bij die wet goedgekeurde douane-overeenkomst nog niet ten gevolge heeft, dat de Benelux-landen hun gebieden kunnen verenigen tot één douanegebied, dat zowel naar buiten als naar binnen een eenheid vormt. Deze douanegemeenschap, welke een noodzakelijke voorwaarde is voor het tot stand komen van de door de Regeringen der drie landen beoogde economische unie, zal pas zijn bereikt, wanneer, behalve de reeds verwezenlijkte gelijkmaking van de gewone invoerrechten, ook de accijnzen, de omzetbelasting en alle andere bij de invoer geheven belastingen zullen zijn geunificeerd. Zodra deze unificatie gered zal zijn, kan de douanegrens tussen de verbonden landen worden opgeheven in die zin, dat het goederenverkeer over de gemeenschappelijke grens geen aanleiding meer zal geven tot het heffen van belastingen.

De Regeringen der drie landen hebben er aanvankelijk naar gestreefd de accijnzen en de omzetbelasting bij één overeenkomst over de gehele linie te unifiëren. In deze opzet zijn geruime tijd geleden door de Administratieve Raad voor de Douaneregelingen in samenwerking met de Raad van de Economische Unie voorstellen aan de Regeringen gedaan, welke op de in Januari 1948 in Luxemburg gehouden Ministersconferentie in bespreking zijn genomen. Daarbij is gebleken, dat de gelijkmaking van de omzetbelasting, de benzinebelasting en de accijnzen op gedistilleerd en suiker voorshands moest afstuiten op ernstige bezwaren, vooral ook van budgetaire aard. Voorts is het wenselijk geoordeeld de in eerste instantie overeengekomen opnemings van de Belgisch-Luxemburgse accijnzen op lucifers en aanstekers in het gemeenschappelijke accijnzenstelsel aan te houden, daar het wellicht mogelijk zal zijn op dit punt een oplossing te vinden, welke voor Nederland meer bevredigend zal zijn.

Ten aanzien van de andere accijnzen en de belasting op gouden en zilveren werken zijn de Regeringen er evenwel in geslaagd de bestaande verschillen te overbruggen, zodat voor een belangrijk complex van belastingen tot een oplossing kon worden gekomen, als in het onderwerpelijke verdrag is neergelegd. Daarmede is, naar het oordeel van de Regering, een gewichtige stap gezet in de richting van de unificatie der accijnzen.

Inmiddels zijn met betrekking tot de omzetbelasting, de benzinebelasting en de accijnzen op gedistilleerd, suiker en lucifers en aanstekers de onderhandelingen, als gevolg van een besluit van de Ministersconferentie van Château d'Ardenne, door een kleine ambtelijke commissie voortgezet. Deze commissie, welke dezer dagen haar rapport zal uitbrengen, zal de Regeringen eveneens adviseren in zake de maatregelen, welke voor de inwerkingtreding van een economische unie, als minimumprogramma, volstrekt noodzakelijk zijn op het terrein van de directe belastingen en de motorrijtuigenbelasting. Zoals de eerste ondergetekende bij vorige gelegenheden reeds heeft te kennen gegeven, zal hij, nadat de Ministerraad in dezen zijn aanvankelijk standpunt heeft bepaald, alvorens tot het sluiten van een nieuwe overeenkomst wordt overgegaan, in overleg treden met de vaste Commissie voor de Belastingen.

Het behoeft, naar het voorkomt, geen betoog, dat het huidige verdrag slechts kon worden gesloten, doordat partijen over en weer doordrongen waren van een geest van toenadering en wederzijds begrip, waarbij enige nationale belangen, zo nodig, ondergeschikt gemaakt moesten worden aan het grotere algemene belang van het tot stand komen ener economische unie.

In verband hiermede kan het geen verwondering wekken, dat het onderwerpelijke verdrag in sommige opzichten het karakter draagt van een compromis, waardoor het uiteraard niet steeds mogelijk is geweest aan alle verlangens van de desbetreffende industrieën te gemoet te komen.

Niettemin meent de Regering, dat het verdrag, in zijn geheel bezien, een oplossing geeft, welke voor het Nederlandse bedrijfsleven bevredigend is.

§ 2. Algemene beschouwing van de bepalingen van het verdrag

Ingevolge de artikelen 1 en 2 van het verdrag zullen zowel in Nederland als in de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie (B.L.E.U.) een aantal accijnzen, welke thans niet door alle partijen gemeenschappelijk worden geheven, vervallen.

Omtrent de afschaffing in de B.L.E.U. van de accijnzen op *koffie*, op *benzol*, op *azijnzuur* en *azijn* en op *margarine* en *andere bereide vetten* zijn de Regeringen na enig overleg spoedig tot overeenstemming gekomen. Hetzelfde geldt ten aanzien van het verdwijnen in Nederland van de accijnzen op het *geslacht* en op *sigarettenpapier*. De heffing van de accijnzen op het geslacht is reeds sedert 1942 geschorst, zodat er alle aanleiding is, nu er ook van Belgisch-Luxemburgse zijde ernstige bezwaren tegen bestaan deze belasting in het gemeenschappelijke stelsel van accijnzen op te nemen, tot definitieve afschaffing over te gaan. Op het behoud van de onbelangrijke accijnzen op sigarettenpapier, welke hier te lande ook weinig bevrediging heeft geschonken, wordt door de Regering evenmin prijs gesteld.

Veel minder eenvoudig was het om tot de afschaffing van de Belgische accijnzen op mineraalwater en limonadegazeuse en de Nederlandse accijnzen op zout te besluiten.

Aan het handhaven van de accijnzen op *mineraalwater* en *limonadegazeuse* werd door de Belgische Regering veel waarde gehecht. De belasting op deze producten houdt nauw verband met de bieraccijnzen en de opbrengst er van neemt in het Belgische budget een niet onbelangrijke plaats in. De Nederlandse Regering gevoelde er echter weinig voor om deze onschadelijke, niet alcoholhoudende volksdranken, welke hier te lande tot dusverre nimmer aan een accijnzen waren onderworpen, thans in de accijnzsheffing te gaan betrekken. Zij was hiertoe nog te minder geneigd, nu, ten gevolge van de accijnzenunificatie in de Benelux-landen, in Nederland de bieraccijnzen zal moeten worden verlaagd en alle binnenlands vervaardigde wijnen en andere gegiste vruchtendranken van accijnzen zijn vrijgesteld. Na langdurige onderhandelingen is de Belgische Regering ten slotte bereid gevonden van de opnemings van deze accijnzen in het gemeenschappelijke stelsel af te zien.

Een accijnzen op *zout*, welke hier te lande tot een bedrag van f 9 per 100 kg wordt geheven, is in de B.L.E.U. niet bekend. In België is deze belasting reeds in 1871 afgeschaft wegens haar impopulariteit, zodat het op zeer grote bezwaren zou stuiten haar thans opnieuw in de B.L.E.U. in te voeren.

Het valt bezwaarlijk te ontkennen, dat voor een accijnzen op een noodzakelijk voedingsmiddel als zout in een modern belastingstelsel nauwelijks plaats meer is. Voorts is deze accijnzen uit een budgetair oogpunt niet zeer belangrijk. Bij een accijnzen van f 9 per 100 kg bedraagt de gemiddelde opbrengst niet meer dan 7 miljoen gulden per jaar. Bovendien brengt de heffing van de zoutaccijnzen aanzienlijke kosten voor het Rijk mede, doordat in talloze gevallen vrijdomsregelingen moeten worden getroffen, welke veel administratieve arbeid veroorzaken en ambtelijke bemoeiingen vereisen.

In verband met het vorenstaande en mede gelet op de omstandigheid, dat door het verdwijnen van de in zijn uitvoering zo gecompliceerde zoutaccijnzen een belangrijke vereenvoudiging in het accijnzenstelsel kan worden verkregen, heeft de Regering gemeend in de van Belgisch-Luxemburgse zijde gevraagde afschaffing van de accijnzen op zout te moeten toestemmen.

De Regering is er zich wel van bewust, dat het verdwijnen van de zoutaccijnzen de Nederlandse zoutziederijen voor moeilijkheden zal plaatsen. Er bestaat hier te lande namelijk — afgezien van het accijnzenbedrag — een belangrijk prijsverschil tussen consumptiezout en industriezout (zout, gebezigd voor *technische doeleinden*), welke prijsverschil een onmisbare factor is voor het blijven voortbestaan van de oude zoutziederijen naast de Koninklijke Nederlandse Zoutindustrie. De hogere prijs, welke voor consumptiezout kan worden gemaakt, berust in het algemeen niet op een betere kwaliteit ten opzichte van het industriezout, zodat het laatste in vele gevallen zeer wel als consumptiezout kan worden gebezigd. Genoemd prijsverschil kan dan ook slechts kunstmatig worden gehandhaafd en men heeft daartoe gebruik gemaakt van de — in dit verband toevallige — omstandigheid, dat het industriezout, met het oog op de daarvoor bestaande vrijstelling van accijnzen, vanwege de belastingadministratie wordt gedematureerd. Indien nu, met de accijnzen, ook de denaturering komt te vervallen, zal het industriezout voor consumptiedoeleinden kunnen worden gebezigd en zal de huidige grondslag aan de bestaande prijsregeling ontvallen.

De Regering is echter van oordeel, dat het niet aangaat om een verouderde accijnzen, welke uit een budgetair oogpunt van weinig belang is en welke afschaffing in het kader der accijnzenunificatie in de Benelux-landen gewenst is, te handhaven, omdat de in het belang van enkele zoutziederijen gevoerde prijzenpolitiek daarop steunt.

De in artikel 3 van het verdrag vervatte gelijkmaking van de *tabaksaccijnzen* is reeds uitvoerig behandeld in § 2 van de Memorie van Toelichting bij het inmiddels tot wet verheven wetsontwerp tot verhoging van enkele belastingen (Gedrukte stukken, Zitting 1947—1948 — 839, no. 3). Zie toelichting van deze unificatie moge korthedshalve naar de in zake vorenbedoeld wetsontwerp gewisselde stukken worden verwezen.

Goedk. en uitv. van het op 16 Dec. 1948 te 's-Gravenhage tussen Nederland, België en Luxemburg gesl. verdrag tot unificatie van acc.

De in artikel 4 neergelegde overeenstemming in zake de accijns op bier is het resultaat van langdurig onderhandelen.

Tussen de hoogte van de accijns, welke in Nederland, en die, welke in de B.L.E.U. van het bier wordt geheven, bestaat een aanmerkelijk verschil. De Nederlandse bieraccijns bedraagt, met inbegrip van 100 opcenten, f 3,70 per hectolitergraad, waartegenover een gemiddelde accijns in de B.L.E.U. moet worden gesteld van plm. f 1,33 per hectolitergraad.

Van Belgisch-Luxemburgse zijde bestonden er ernstige bezwaren tegen de bieraccijns te verhogen. Veel meer dan in Nederland is het bier in de B.L.E.U. een zeer populaire volksdrank; het verbruik is er ongeveer tienmaal zo groot als hier te lande. De Nederlandse Regering daarentegen kon een verlaging tot op het in de B.L.E.U. geldende lage peil niet in overweging nemen. Niettemin achtte de Regering een min of meer belangrijke verlaging van de bieraccijns, ook geheel los gezien van de wenselijkheid om deze in het kader van de Benelux te verminderen, zeker op haar plaats. Zij zou wellicht reeds eerder tot verlaging van de accijns op bier zijn overgegaan, indien het niet wenselijk ware geweest te wachten totdat met België en Luxemburg omtrent de toekomstige hoogte van de accijns overeenstemming was bereikt. De bieraccijns is hier te lande tegen het einde van de oorlog op last van de bezetter drastisch verhoogd door een heffing van 100 opcenten als equivalent van de in Duitsland ingevoerde „Kriegszuschlag“. Deze verduubeling van de belasting, gevoegd bij de sterk verhoogde prijs van de grondstoffen, hebben de bierprijs zodanig doen stijgen, dat het bierverbruik een gestadig dalende lijn vertoont, terwijl het verbruik van jenever en andere gedistilleerde dranken daartegenover niet onbelangrijk is toegenomen. Een verlaging van de bieraccijns moet in verband met het vorenstaande alieszins redelijk worden geacht. Wel is waar zal de daarmee samengaande daling van de bierprijs het verbruik van deze drank vermoedelijk iets doen toenemen, doch, naar mag worden verwacht, zal het verhoogde verbruik van jenever en andere sterke alcoholica daartegenover iets afnemen, zodat van een vermindering van de bierprijs geen schadelijke gevolgen voor de volksgezondheid behoeven te worden gevreesd.

Gelet op het vorenstaande, kon de Regering, toen de Belgische Regering zich na vele besprekingen ten slotte bereid verklaarde de gemiddelde accijns tot f 1,80 per hectolitergraad te verhogen en zij deze verhoging in Maart jl. ook metterdaad invoerde, geen vrijheid vinden op dit punt nog verder strekkende concessies van de verdragspartners te verlangen en verklaarde zij zich er mede akkoord dit bedrag als gemeenschappelijke accijns vast te stellen. De bieraccijns zal dientengevolge in Nederland worden verlaagd van f 3,70 per hectolitergraad tot een gemiddeld bedrag van f 1,80 per hectolitergraad, waarmede tevens de door de bezetter ingevoerde 100 opcenten, de z.g. „Kriegszuschlag“, komen te vervallen.

Behalve het verschil in hoogte van het accijnsbedrag bestaat er nog een ander onderscheid tussen de heffing van de bieraccijns in de beide gebieden, dat noodzakelijk moest worden opgeheven. Tegenover de heffing van de accijns naar een vast bedrag in Nederland staat namelijk in de B.L.E.U. een heffing volgens een progressief tarief. Laatsbedoelde wijze van heffing is in de B.L.E.U. ingevoerd ter bescherming van de talrijke kleine en middelgrote brouwerijen tegenover de grote bedrijven. Gezien de situatie in de Belgisch-Luxemburgse brouwindustrie en gelet op de politiek-historische achtergrond van deze zaak, moet het onmogelijk worden geacht dit stelsel in de B.L.E.U. thans weer te verlaten. Hoewel aan een zodanig stelsel hier te lande weinig behoefte bestaat, heeft de Regering gemeend aan de gerechtvaardigde verlangens van de verdragspartners om de gemeenschappelijke accijns eveneens volgens een progressief stelsel te heffen te moeten te gemoet komen. Zij heeft daarbij echter als voorwaarde gesteld, dat het in de B.L.E.U. geldende systeem belangrijk zou worden gewijzigd, door niet alleen het aantal schalen van het tarief terug te brengen van zes op drie, doch tevens de spreiding tussen het hoogste en het laagste tarief aanzienlijk te verminderen.

Ten einde de overgang van het bestaande naar het nieuwe tarief in de B.L.E.U. geleidelijker te doen verlopen, is voor een overgangsperiode van een jaar een tarief vastgesteld, dat in zoverre van het normale tarief afwijkt, dat het aantal hectolitergraden van de eerste schaal op 60.000 in plaats van 50.000 is bepaald.

Artikel 5 van het verdrag legt de partnerlanden de verplichting op om op voorstel van de Administratieve Raad voor de Douaneregelingen de voor elk land geëigende maatregelen te treffen ter verkrijging van gelijkheid in de wettelijke en uitvoerende bepalingen nopens de accijns, welke door het onderwerpelijk verdrag of door toekomstige overeenkomsten worden geunifiëerd. De gelijkmaking van wettelijke en uitvoerende bepalingen in de drie landen zal medebrengen en unificatie in het stelsel van heffing en toezicht, zoals bij voorbeeld een

gelijk stelsel van krediet voor de accijns, van afschrijving en teruggaaf van accijns, van vrijdommen en dergelijke. Het is echter niet noodzakelijk, dat de wetgevingen van de drie landen volledig gelijklopend worden gemaakt in die zin, dat ook de techniek van heffing in alle opzichten gelijk zou moeten zijn. Volstaan zal kunnen worden met het nemen van die unificatiemaatregelen, welke nodig zijn om een gelijke economische werking van de accijns in de drie landen te waarborgen.

De Regering heeft het voornemen de vorenbedoelde maatregelen zo spoedig mogelijk bij afzonderlijke ontwerpen van wet aan de Staten-Generaal voor te leggen.

De eerste paragraaf van artikel 6 van het verdrag heeft ten doel de douanegrens tussen Nederland en de B.L.E.U. op te heffen ten aanzien van de accijnsheffing van goederen, welke in de unificatie zijn of zullen worden begrepen. Goederen, welke in een der Benelux-landen zijn veraccijnsd, kunnen derhalve naar de partnerlanden worden verzonden, zonder dat bij de grensoverschrijding accijns wordt geheven. Uiteraard zal in zodanige gevallen door het land van uitvoer geen restitutie of afschrijving wegens uitvoer worden verleend.

Vorenbedoelde regeling heeft ten gevolge, dat de accijns van goederen, welke naar het partnerland worden verzonden, ten goede komt aan de schatkist van het uitvoerende land, terwijl de accijns in overeenstemming met zijn karakter van verbruiksbelasting dient ten goede te komen aan het land, waar de goederen in consumptie worden gebracht. In verband daarmee is in paragraaf 2 van artikel 6 bepaald, dat ter zake van de verzending van veraccijnsde goederen naar het gebied van de andere partij verrekeningen zullen plaats vinden overeenkomstig de door de bevoegde Ministers op voorstel van de Administratieve Raad voor de Douaneregelingen vast te stellen bepalingen. Dit systeem van verrekeningen, waarbij elk der partijen nauwkeurig de opbrengsten ontvangt, waarop zij aanspraak kan maken, kan slechts worden toegepast zolang er aan de gemeenschappelijke grens nog een zeker douanetoezicht bestaat. Na de opheffing van de douanegrens zal het vervangen dienen te worden door de instelling van een gemeenschappelijke kas, waarin de opbrengsten van de geunifiëerde belastingen vloeien. Dit systeem brengt het complexe vraagstuk van de verdeling van de opbrengsten tussen de deelgenoten met zich mede. Voor dit probleem zijn verschillende oplossingen denkbaar, welke evenwel geen van alle een zo exacte uitkomst kunnen geven als het systeem van verrekeningen, gebaseerd op registratie aan de grens van het onderlinge goederenverkeer. De Regeringen hebben het dan ook raadzaam geoordeeld deze laatste methode toe te passen, zolang de opheffing van het grenstoezicht niet tot de invoering van een gemeenschappelijke kas noodzaakt.

Voor bier, dat uit het gebied der B.L.E.U. naar Nederland wordt verzonden, is een vrijstelling van accijns bij invoer niet nodig, aangezien bier bij invoer alleen zal zijn onderworpen aan een invoerrecht, dat tevens het equivalent van de accijns omvat (verwezen zij naar de hiernavolgende toelichting op artikel 7 van het verdrag). De heffing van invoerrecht van uit het gebied der B.L.E.U. herkomstig bier zal reeds achterwege blijven ingevolge artikel 3 van het Tariefbesluit 1947. In de bierwet 1917 (*Staatsblad* no. 190) dient echter wel de bepaling te worden opgenomen, dat bij uitslag van bier uit een brouwerij hier te lande naar België of Luxemburg afschrijving van de accijns niet wordt verleend. Daartoe is bij artikel 7, onderdeel C, van het ontwerp van wet een nieuw artikel 29bis in de genoemde Bierwet ingevoegd.

Naar aanleiding van het bepaalde in artikel 7 van het verdrag moge het volgende worden opgemerkt. Tot dusverre wordt bij invoer van accijnsgoederen in Nederland en in de B.L.E.U. het equivalent van de in het binnenland geheven — nog niet geunifiëerde — accijns, naast de gemeenschappelijke invoerrechten van het Benelux-tarief, afzonderlijk volgens de eigen nationale wetgevingen geheven. Het tot stand komen van het onderwerpelijk verdrag brengt uiteraard mede, dat bij invoer van de daarin vermelde goederen in het Benelux-gebied een zelfde accijns, dan wel een zelfde aequivalente heffing zal zijn verschuldigd.

Ten aanzien van ingevoerd bier is het wenselijk geacht het equivalent van de binnenlandse accijns op te nemen in het invoerrecht, dat reeds volgens het gemeenschappelijke tarief van invoerrechten wordt geheven. Dientengevolge is een wijziging van post 152 van het invoerrechttarief nodig. Van deze gelegenheid is tevens gebruik gemaakt om tegelijkertijd het huidige invoerrecht op bier, op wens van de Belgische Regering, te verhogen. Tegen inwilliging van dit verzoek bleken van Nederlandse zijde geen overwegende bezwaren te bestaan.

Artikel 8 van het verdrag bevat, behalve de unificatie van de ter zake van de waarborg van Rijkswegen van platina, gouden en zilveren werken geheven bedragen, de gelijkmaking van de gehalten, welke in de drie landen van Rijkswegen kunnen worden gewaarborgd.

In Nederland, zowel als in België en in Luxemburg, bestaat een stelsel van waarborg van gouden en zilveren werken. Deze drie stelsels vertonen evenwel belangrijke verschillen.

Het Nederlandse stelsel is neergelegd in de Waarborgwet 1852,

welke na verschillende wijzigingen wordt aangehaald als Waarborgwet 1927, *Staatsblad* no. 48. Ingevolge deze wet worden gouden en zilveren werken, welke aan een bepaald gehalte voldoen, uitsluitend van Staatswege gewaarborgd, terwijl tevens belastingheffing plaats vindt van alle gouden en zilveren werken, welke een gehalte bezitten van ten minste 250 duizendsten. Hoewel de belasting der gouden en zilveren werken in wezen niet een accijns is, vertoont zij daarmede toch grote gelijkenis. Zij wordt zowel bij binnenlandse vervaardiging als bij invoer geheven.

In België geldt een stelsel, waarbij de waarborg naar keuze plaats heeft hetzij door de Staat, hetzij door de fabrikanten of importeurs zelf. Een waarborgbelasting is aldaar niet verschuldigd; slechts wordt bij waarborg van Staatswege een retributie geheven. In Luxemburg wordt een soortgelijk stelsel toegepast als in België.

Na een diepgaand onderzoek zijn de Regeringen tot de conclusie gekomen, dat de invoering van het Nederlandse stelsel in de B.L.E.U. vooralsnog op onoverkomelijke moeilijkheden zou stuiten. Daartegenover is de Nederlandse Regering niet bereid het huidige Nederlandse waarborgstelsel, dat naar haar inzicht een grotere zekerheid biedt dan het Belgische en Luxemburgse en bovendien door het merendeel der betrokken fabrikanten en handelaren zeer wordt gewaardeerd, prijs te geven.

Het tot stand komen van een economische unie tussen de drie landen maakt een volledige gelijkshakeling der waarborgstelsels echter niet noodzakelijk, mits zodanige maatregelen worden getroffen, dat het verkeer van de aan de waarborg onderworpen goederen over de gemeenschappelijke grenzen geen aanleiding geeft tot het verrichten van formaliteiten ter zake van de waarborg. In verband met het vorenstaande zijn de Regeringen overeengekomen, dat elk der partnerlanden vrij is zijn eigen waarborgstelsel te handhaven, doch dat de gehalten, welke van Rijkswege kunnen worden gewaarborgd, worden geunifieerd en het bedrag, dat ter zake van het verstrekken van het Rijkskeurmerk wordt geheven, in de drie landen gelijk zal worden gemaakt.

De bedragen, welke ter zake van de waarborg van Rijkswege zullen worden geheven, zijn vermeld in paragraaf 1 van artikel 8. De belasting, welke thans in Nederland is verschuldigd, bedraagt voor gouden werken f 30 per 100 gram en voor zilveren werken f 1,50 per 100 gram. De belasting wordt ingevolge artikel 8 vervangen door een heffing, welke niet langer het karakter van een belasting, maar van een retributie heeft, ten bedrage van f 12 per 100 gram voor gouden werken en van f 0,60 per 100 gram voor zilveren werken. Aangezien voorts in België behalve gouden en zilveren werken ook platina werken in de waarborg worden betrokken en er geen aanleiding bestaat laatstbedoelde werken in Nederland te blijven buitensluiten van het waarborgstelsel, is eveneens een Rijkskeurmerk en een vergoeding voor de waarborging van platina werken vastgesteld.

Paragraaf 3 houdt de geunifieerde gehalten in, welke in de drie landen van Rijkswege worden gewaarborgd.

In Nederland wordt thans bij uitvoer van gouden en zilveren werken 9/10 gedeelte van de voldane belasting gerestitueerd. Het 1/10 gedeelte, dat het Rijk behield, wordt geacht de vergoeding voor de waarborging uit te maken. Nu het ter zake van de waarborg verschuldigde bedrag niet langer het karakter van een belasting zal hebben, doch uitsluitend moet worden aangemerkt als een retributie, moet de teruggaaf bij uitvoer uiteraard vervallen, hetgeen is vastgelegd in paragraaf 4 van artikel 8 van het verdrag.

Artikel 8, paragraaf 5, houdt de wederkerige erkenning in van de in Nederland, België en Luxemburg van Rijkswege aangebrachte keurmerken. Deze maatregel is noodzakelijk om te bewerkstelligen, dat platina, gouden en zilveren werken, welke van Rijkswege van een keurmerk zijn voorzien, zonder nadere formaliteiten in de partnerlanden kunnen worden ingevoerd en verhandeld.

Ingevolge artikel 9 van het verdrag verplichten de Regeringen zich de in het verdrag omschreven maatregelen met ingang van 1 April in te voeren. De bepaling, dat artikel 6 van het verdrag ten aanzien van de bijzondere wijnbelasting geacht wordt met ingang van 1 Januari 1948 in werking te zijn getreden, vindt haar oorzaak in de omstandigheid, dat deze belasting reeds met ingang van die datum is geunifieerd bij het op 22 December 1947 te Brussel getekende protocol in zake de belastingen op wijn, welk protocol is goedgekeurd bij de wet van 8 April 1948 (*Staatsblad* no. I 137). Een regeling voor de verrekening van deze belasting, als thans in artikel 6 is opgenomen, is toen echter achterwege gebleven.

Wat betreft de budgetaire gevolgen, welke het onderhavige verdrag voor Nederland zal medebrengen, zij opgemerkt, dat de inwerkingstelling van de in het verdrag voorziene maatregelen vrijwel geen wijziging in het totale opbrengstcijfer van de accijnzen en het waarborgrecht zal brengen. Op basis van de ramingen voor het jaar 1949 kunnen de uit het verdrag voortvloeiende verschillen in opbrengsten als volgt worden begroot:

Middel	Meer (in miljoenen guldens)	Minder (in miljoenen guldens)	Opmerkingen
Geslacht	—	—	Sedert '42 geschorst
Zout	—	7	te verwaarlozen
Sigarettenpapier . . .	—	—	
Tabak	20	—	
Bier	—	11	
Gouden en zilveren werken	—	0,5	
Totaal	1,5	—	

§ 3. Toelichting op het ontwerp van wet

Artikelen 2 t/m 4. Deze bepalingen geven uitvoering aan artikel 2 van het verdrag.

Zoals reeds is vermeld, brengt de intrekking van de wetten in zake de accijns op het geslacht geen wijziging in de huidige feitelijke situatie, aangezien deze wetten bij Besluit van de Secretaris-Generaal van het Departement van Financiën van 21 Juli 1942 (*Nederlandse Staatscourant* van 29 Juli 1942, no. 145) zijn buiten werking gesteld.

In verband met de afschaffing van de zoutaccijns is in artikel 4 een regeling opgenomen voor de verrekening of teruggaaf van de accijns van zout, dat in zoutziederijen, in inrichtingen voor het uitloggen van steenzoutlagen en in bergplaatsen van kredietgenietende handelaren in ruw of geraffineerd zout voorhanden is. Teruggaaf van accijns voor zout, dat elders voorradig is, vindt alleen plaats, indien de in één pand aanwezige hoeveelheid zout niet minder bedraagt dan 1000 kg.

Artikel 5. De uit artikel 3 van het verdrag voortvloeiende wijzigingen in de Tabakswet (*Staatsblad* 1921, no. 712) zijn reeds opgenomen in artikel 1 van de Wet van 15 December 1948 (*Staatsblad* no. I 546). In laatstvermeld artikel is tevens de bij artikel 2 van het verdrag bepaalde afschaffing van de accijns op sigarettenpapier reeds opgenomen. Vorenbedoelde wijzigingen gelden ingevolge de aanhef van laatstgenoemd artikel alleen voor de jaren 1949, 1950 en 1951. Het onderwerpelijke artikel strekt om deze beperking van de werkingsduur van de wijzigingen van de Tabakswet weg te nemen.

Artikel 6. De tabaksaccijns is ingevolge de bestaande wettelijke bepalingen niet alleen van in het binnenland vervaardigde, doch ook van ingevoerde tabaksfabrikaten verschuldigd. Bij invoer van tabaksfabrikaten, waarvan de accijns reeds in het douanegebied der B.L.E.U. is voldaan, dient heffing van de accijns, ingevolge artikel 6 van het verdrag, achterwege te blijven. In overeenstemming hiermede voegt artikel 6, onderdeel A, van het wetsontwerp aan artikel 1 van de Tabakswet een bepaling toe, krachtens welke de accijns niet wordt geheven bij de invoer van tabaksfabrikaten, voorzien van Belgisch-Luxemburgse tabakszegels.

De eerste ondergetekende moge in dit verband mededelen, dat het in het voornemen ligt om op het tijdstip, waarop het verdrag in werking treedt, in de drie Benelux-landen nieuwe tabakszegels in te voeren, welke, wat model en kleur betreft, gelijk zullen zijn.

Ter toelichting van de inhoud van het bij artikel 6, onderdeel B, aan de Tabakswet toegevoegde artikel 61A moge kortheidshalve worden verwezen naar hetgeen hiervóór in § 2 met betrekking tot artikel 6 van het verdrag is vermeld.

Artikel 7. Onderdeel A van dit artikel brengt artikel 1 van de Bierwet 1917 (*Staatsblad* no. 190) in overeenstemming met de bepaling van artikel 4 van het verdrag.

Zoals bij de behandeling van artikel 4 van het verdrag reeds is uiteengezet, zal gedurende een overgangsperiode van een jaar een enigszins afwijkend progressief tarief worden toegepast. De desbetreffende overgangsbepaling is opgenomen in artikel 19 van dit ontwerp.

De invoering van het progressieve tarief heeft ten gevolge, dat artikel 29, § 1, der Bierwet, regelende de afschrijving van accijns bij uitvoer van bier, dient te bepalen naar welk tarief de creditering van de met de brouwers gehouden rekening zal plaats vinden. Een uitvoerige bestudering van dit punt hebben de verdragspartners tot de overtuiging gebracht, dat de meest redelijke methode is afschrijving te verlenen naar het tarief van f 1,80 per hectolitergraad, hetwelk in het bijzonder ten aanzien van de brouwerijen, welke voor export werken, voor het overgrote deel van de productie van toepassing zal zijn.

Aangaande de ratio van het bij artikel 7, onderdeel C, aan de Bierwet toegevoegde artikel 29bis zij verwezen naar hetgeen ter zake

Goedk. en uitv. van het op 16 Dec. 1943 te 's-Gravenhage tussen Nederland, België en Luxemburg gesl. verdrag tot unificatie van acc.

in § 2 van deze Memorie van Toelichting ten aanzien van artikel 6 van het verdrag is opgemerkt.

Ingevolge artikel 7, onderdeel D, wordt artikel 44 van de Bierwet zodanig gewijzigd, dat ook straf kan worden opgelegd wegens de overtreding van voorschriften, welke krachtens het nieuwe artikel 29bis, § 2, dier wet kunnen worden vastgesteld.

Artikelen 8 en 9. Zoals in § 2 bij de toelichting op artikel 7 van het verdrag is vermeld, wordt ingevoerd niet belast met accijns, doch is het aequivalent van de accijns in het gewijzigde invoerrecht van post 152 van het gemeenschappelijke tarief van invoerrechten opgenomen. Hiermede wordt teruggekeerd tot het stelsel, dat hier te lande tot in de bezettingstijd steeds heeft gegolden. Heffing van een accijns op buitenlands bier werd namelijk pas in 1944 ingevoerd bij het in artikel 8 van het wetsontwerp genoemde besluit. Deze bezettingsmaatregel, welke tevens de invoering van de heffing van 100 procent op de bieraccijns inhoudt, kan thans vervallen. In artikel 9 worden de door vorenvermeld besluit aangebrachte wijzigingen in enige wettelijke bepalingen ongedaan gemaakt.

Artikel 10. In overeenstemming met de in het verleden gevolgde gedragslijn, waarbij in gevallen van verhoging van de bieraccijns navordering en in gevallen van verlaging afschrijving van de accijns plaats vond, bepaalt artikel 10, dat ten aanzien van de voorraad bier en onafgewerkte brouwsels, welke op het tijdstip van het in artikel 8 van de verlaging van de bieraccijns in de tot de brouwerij behorende panden en erven aanwezig is, afschrijving zal plaats vinden. De afschrijving zal worden verleend voor een bedrag van f 1,90 per hectolitergraad, zijnde dit bedrag het verschil tussen de huidige accijns, vermeerderd met 100 procent (f 3,70) en het bedrag, dat ingevolge het nieuwe tarief gemiddeld is verschuldigd, te weten f 1,80 per hectolitergraad.

Artikel 11. Onderdeel A. Daar ten gevolge van de voorgestelde wijzigingen in de Waarborgwet 1927 (*Staatsblad* no. 48) de considerans haar inhoud niet langer dekt, wordt het wenselijk geoordeeld de considerans te wijzigen.

Onderdeel B. Zoals reeds in § 2 der Memorie van Toelichting is medegedeeld, is het wenselijk gebleken om de waarborg, welke zich tot dusverre bepaalde tot gouden en zilveren werken, mede uit te strekken tot platina werken, gelijk ook in België geschiedt.

Aangezien iridium in platina alliages moeilijk van platina is te onderscheiden, wordt iridium in platina alliages als platina beschouwd. Het gehalte, waarop platina werken worden gewaarborgd, is op 950 duizendsten gesteld, aangezien dit gehalte in het internationale verkeer het meest gangbaar is.

Voor goudwerken is het gehalte van 916 duizendsten vervallen, aangezien dit gehalte in België niet gewaarborgd wordt en hier te lande daaraan geen behoefte bestaat. Het laagste gehalte, dat van 583 duizendsten, is verhoogd tot 585 duizendsten, zulks uit een oogpunt van internationale normalisering der gehalten.

Wat de zilveren werken betreft, is om gelijke reden het gehalte van 833 duizendsten verhoogd tot 835 duizendsten en dat van 934 duizendsten verlaagd tot 925 duizendsten.

De bepaling van artikel 1, tweede lid, van de Waarborgwet opent de mogelijkheid om zilveren werken op een gehalte van 800 duizendsten te waarborgen, indien om technische redenen vervaardiging op dat gehalte, zoals bijv. bij zilveren horloges voorkomt, noodzakelijk is.

Onderdeel C. De wijziging van het eerste lid van artikel 2 van de Waarborgwet houdt verband met de opneming van platina in het ontwerp. De speling van 10 duizendsten geldt algemeen ook in andere landen.

Onderdeel D. Het eerste lid van artikel 4 van de Waarborgwet bepaalt, dat werken, waarvan de gehalten ingevolge artikel 1 niet gewaarborgd worden, niettemin — indien het goud- of zilveragehalte niet beneden de 250 duizendsten blijft — een stempelmerk ontvangen. Dit stempelmerk is geen gehaltemerk, doch alleen een merk „ten bewijze, dat de belasting is voldaan”. Nu de belasting vervalt, kan ook het hiervóór genoemde stempelmerk (art. 10, 7°) vervallen, evenals het gelijksoortige merk voor ingevoerde werken, welke niet op één der gewaarborgde gehalten worden gestempeld (art. 10, 8°). Het bestaande artikel 4, eerste lid, dient derhalve te vervallen.

Het bestaande tweede lid van artikel 4 kan niet ongewijzigd worden gehandhaafd. Dit tweede lid opent de mogelijkheid om werken, die in zodanige voltooide staat worden aangeboden, dat een onderzoek op gehalten zonder beschadiging niet mogelijk is, te voorzien van een stempelmerk ten bewijze, dat de belasting is voldaan. Nu bedoelde stempeling komt te vervallen, is het wenselijk voor werken, waarvan het gehalte in verband met de staat van voltooiing slechts onder een zeker voorbehoud kan worden bepaald, een afzonderlijk gehaltemerk vast te stellen, aanduidende, dat bij de gehaltepaling

een speling van ten hoogste 20 duizendsten is in acht genomen. Daartoe strekt het nieuwe artikel 4.

Onderdeel E. Het eerste lid van artikel 5 van de Waarborgwet houdt een bepaling in omtrent werken, welke niet van een gehaltemerk kunnen worden voorzien en welke daarom alleen een stempelmerk ontvangen, ten bewijze, dat de belasting is voldaan. Nu laatstbedoeld stempelmerk vervalt, zullen de werken, welke niet op gehalte gewaarborgd kunnen worden, ongestempeld blijven.

De wijziging van het tweede lid voorziet onder meer in de behoefte om in zilveren werken, die zijn overtrokken met goud, de aanwezigheid van beide metalen te kunnen aanwijzen.

Onderdeel F. Het ontworpen eerste lid van artikel 6 van de Waarborgwet vermeldt welke werken aan waarborg zijn onderworpen, terwijl in het tweede lid is bepaald welk recht ter zake van de waarborg is verschuldigd. Dit tweede lid komt overeen met artikel 8, paragraaf 1, van het verdrag.

Het derde lid treedt in de plaats van het huidige tweede lid. De in het huidige tweede lid genoemde grens van 250 duizendsten is, zoals reeds op artikel 4 is toegelicht, slechts een belastinggrens, welke grens thans vervalt. In de plaats daarvan treden de laagste gehaltepalingen, waarop de werken kunnen worden gewaarborgd. Een ander is de consequentie van de wijziging van de belasting in een waarborgrecht. Deze wijziging is trouwens mede noodzakelijk, ten einde te voorkomen, dat werken, welke niet voor waarborg in aanmerking komen, als platina, gouden en zilveren werken, in de handel worden gebracht. Daarmede zal tevens zijn te gemoet gekomen aan de bezwaren, welke reeds meermalen van vele zijden tegen de bestaande wettelijke regeling zijn aangevoerd.

Het voorgestelde vierde lid regelt de wijze van berekening van het waarborgrecht en is gedeeltelijk ontleend aan het bestaande derde lid.

Het laatste lid komt overeen met paragraaf 2 van artikel 8 van het verdrag.

Onderdeel G. Met betrekking tot de voorgestelde wijziging van artikel 15 van de Waarborgwet zij aangetekend, dat de vaststelling der tarieven voor de essaailonen, welke tarieven in overleg met België en Luxemburg zullen worden vastgesteld, beter bij algemene maatregel van bestuur kan worden geregeld.

Onderdeel H. De voorgestelde wijziging van artikel 18 van de Waarborgwet is een gevolg van de omstandigheid, dat aanbieder ter keuring de aanbieder geen keuze meer laat tussen een stempeling ten bewijze, dat de belasting is betaald (voor ongewaarborgd), en stempeling op gewaarborgd gehalte. In verband hiermede kan de beperking in het eerste lid vervallen.

Onderdeel I. Artikel 35 van de Waarborgwet behoeft een aanvulling in verband met de opneming van platina werken in het ontwerp. Tevens is de zeer verouderde term „wigtjes” vervangen door „gram”.

Onderdeel J. In het ontworpen artikel 39 is de eis, dat gewaarborgde werken, ongewaarborgde werken en werken van onedel metaal in afzonderlijke kasten moeten worden ondergebracht, vervallen, aangezien die eis reeds lang niet meer aan de bestaande toestand beantwoordt.

Het ontworpen artikel beoogt eveneens een beveiliging tegen misleiding, voortvloeiende uit de omstandigheid, dat niet aan waarborg onderworpen werken vaak het voorkomen hebben van gewaarborgde werken.

Onderdeel K. Aangezien bij de bestaande wet als goud en zilver worden aangemerkt werken, die een gehalte bezitten van slechts ten minste 250 duizendsten, behoeven geen bepalingen er tegen te waken, dat werken, op een gehalte beneden 250 duizendsten aan goud of zilver vervaardigd, als gouden en zilveren werken worden aangezien, aangezien deze geen handelsartikel vertegenwoordigen. Nu volgens het ontwerp de gehaltegrenzen van gouden en zilveren werken op het hoger gelegen gewaarborgde gehalte zal komen, zal een dergelijke bepaling daarentegen wel noodzakelijk zijn. Immers zal, indien geen bepaling er tegen waakt, dat slechts gewaarborgde werken als gouden en zilveren werken mogen worden aangezien, het stelsel van waarborg, zoals het thans is ontworpen, op onvoldoende wijze worden beveiligd, een beveiliging, die het uiteraard behoeft. De bepaling, opgenomen onder artikel 39bis, eerste en tweede lid, zal hierin dienen te voorzien. De bepaling, opgenomen in het derde lid, bevat een uitzondering ten aanzien van verzilverde werken. De bepaling is niet nieuw en komt thans voor in artikel 26 van de Gouden Zilverbeschikking 1941, no. 1 (*Nederlandse Staatscourant* van 15 en 16 Augustus 1941, no. 158), welke beschikking, met uitzondering van hoofdstuk III, onderdeel A, B en D, nog van kracht is. Genoemd artikel 26, destijds ontleend aan een ontwerp van een nieuwe waarborgwet, dat dezelfde gehaltegrenzen stelde voor gouden en zilveren werken, neemt thans in genoemde beschikking een uitzonderlijke plaats in; de bepaling behoort meer thuis in de Waarborgwet.

Goedk. en uitv. van het op 16 Dec. 1948 te 's-Gravenhage tussen Nederland, België en Luxemburg gesl. verdrag tot unificatie van acc.

Uit dien hoofde is het wenselijk de inhoud van artikel 26 over te nemen in de Waarborgwet. Hiermede wordt tevens bevorderd, dat bij overtredingen de strafrechtelijke procedure van de Waarborgwet kan worden gevolgd.

Het derde lid van het ontworpen artikel 39bis wijkt slechts in zoverre af van het tweede lid van artikel 26 van genoemde Gouden Zilverbeschikking, dat de goedkeuring van een aanduiding aan de Minister van Economische Zaken is opgedragen.

Onderdeel L. Met betrekking tot het nieuw ontworpen punt 4 van artikel 66 van de Waarborgwet zij verwezen naar paragraaf 5 van artikel 8 van het verdrag.

Onderdeel M. De beperking, welke in de wijziging van artikel 67 is opgenomen, is een gevolg van de opnemings van punt 4 in het eerste lid van artikel 66. Aangezien de daarbedoelde platina, gouden en zilveren werken geacht worden van de vereiste stempelmerken te zijn voorzien, behoort artikel 67 daarop niet van toepassing te zijn.

Onderdeel N. Nu de belasting zal vervallen en slechts stempeling op gewaarborgde gehalten zal plaats vinden, kan de redactie van de eerste twee leden van artikel 70 worden vereenvoudigd.

Onderdeel O. Artikel 70bis bepaalt, dat op platina, gouden en zilveren werken, die uit het vrije verkeer uit België of Luxemburg worden ingevoerd, de invoerbepalingen, welke de artikelen 69 en 70 bevatten, niet van toepassing zijn. Bedoelde werken zullen, tenzij zij voorzien zijn van Belgische Staatskeurmerken, op gelijke voet ter keuring moeten worden aangeboden als die, welke hier te lande zijn vervaardigd of uit het bezit van andere dan ondernemers in de handel worden gebracht.

Onderdeel P. De wijzigingen, opgenomen in dit onderdeel, zijn een gevolg van de opnemings van platina in het ontwerp en van het wijzigen van de belasting in een waarborgrecht. Ten aanzien van de wijziging van „schatplichtige” in „ondernemer” zij aangetekend, dat eerstgenoemde meer verouderde term thans, nu de belasting zal vervallen, niet meer past in het ontwerp.

Onderdeel Q. Artikel 3 van de Waarborgwet kan vervallen. Een speling van twintig duizendsten is thans neergelegd in het nieuw ontworpen artikel 4.

Ten gevolge van het vervallen van de belasting en de stempeling ten bewijze, dat de belasting is voldaan, kunnen artikel 65, alsmede het tweede lid van artikel 20 en het derde lid van artikel 21 en voorts de punten 7, 8 en 9 van artikel 10 en de onder Q aangegeven woorden in artikel 26 worden gemist.

Ten aanzien van het vervallen van de artikelen 78, 79, 80, 81 en 82, alsmede punt 9 van artikel 10 van de Waarborgwet, zij verwezen naar paragraaf 4 van artikel 8 van het verdrag.

Artikel 12. Het eerste lid van het artikel houdt verband met de verhoging van de laagste gehaltesgrens, waarop waarborg wordt verleend, t.w. voor gouden werken van 583 op 585 duizendsten en voor zilveren werken van 833 op 835 duizendsten. De gouden en zilveren werken, volgens de bestaande wet op gewaarborgd gehalte gestempeld, zullen gouden en zilveren werken mogen worden genoemd op de voet van het derde lid van het ontworpen artikel 6 en geacht worden te voldoen aan de eisen, die artikel 34 stelt.

Het tweede lid van het artikel beoogt een zo geleidelijk mogelijke aanpassing aan de nieuwe toestand met betrekking tot de werken, welke thans ongewaarborgd zijn gestempeld en volgens de bepalingen der bestaande wet gouden en zilveren werken mogen heten. Ten einde de nieuwe toestand te bevorderen, zal gelegenheid worden gegeven gedurende een bepaalde termijn de werken kosteloos te doen waarborgen. Gedurende die termijn kunnen zij nog als gouden en zilveren werken worden beschouwd.

Artikel 13. Het artikel bevat de overgangsbepalingen, nodig in verband met de omstandigheid, dat platina werken aan waarborg worden onderworpen. In verband hiermede dient van de aanwezige handelsvoorraden aangifte te worden gedaan. Voor de toestand gedurende de tijd, dat de behandeling van de aangifte nog niet is afgelopen, geeft het artikel een regeling, ten einde de wettige aanwezigheid van ongestempelde werken mogelijk te maken, echter uitsluitend voor de werken, waarvan aangifte is gedaan.

Artikel 14. Het artikel bevat een overgangsbepaling voor werken, die vóór het in werking treden van de herziene Waarborgwet voor uitvoer bestemd waren. Voor deze werken kan op de voet van de bestaande wet alsnog gedeeltelijke teruggaaf van de betaalde belasting worden verleend.

Artikel 15. De opnemings van platina werken in het ontwerp Waarborgwet leidt er toe in enkele artikelen van het Wetboek van Strafrecht, waarin sprake is van gouden en zilveren werken, eveneens platina werken op te nemen.

Artikel 16. Krachtens dit artikel kan de Minister van Financiën de voorschriften vaststellen, welke nodig zijn in verband met de afschaffing van de zoutaccijns, en voorts uitvoering geven aan de in de artikelen 4 en 10 van het ontwerp voorziene mogelijkheid van teruggaaf c.q. afschrijving van de accijns van voorhanden hoeveelheden zout en bier.

Artikelen 17 en 18. In artikel 17 is de straf vermeld, welke kan worden opgelegd bij overtreding van de voorschriften, welke op grond van artikel 16 worden vastgesteld.

Wat de in artikel 18 opgenomen bepalingen betreft, deze komen overeen met die, welke ook in andere fiscale wetten voorkomen, en behoeven, naar het voorkomt, geen nadere toelichting.

Artikel 19. Bij de toelichting op artikel 4 van het verdrag is reeds medegedeeld, dat, ten einde de overgang van het bestaande naar het nieuwe tarief voor de bieraccijns in de B.L.E.U. geleidelijker te doen verlopen, in artikel 4, § 1, tweede alinea, van het verdrag voor een overgangperiode van een jaar een tarief is vastgesteld, dat in zoverre van het normale tarief afwijkt, dat het aantal hectolitergraden van de eerste schaal op 60.000 in plaats van 50.000 is bepaald. Deze overgangsregeling is uitgewerkt in artikel 19 van het ontwerp van wet.

Daar voor de toepassing van het progressieve tarief, ingevolge artikel 4, § 3, van het verdrag, het in een kalenderjaar aangegeven aantal hectolitergraden in aanmerking moet worden genomen en het overgangstijdperk loopt van 1 April 1949 tot 1 April 1950, zijn afzonderlijke tarieven vastgesteld voor het tijdvak van 1 April 1949 tot 1 Januari 1950 en voor het kalenderjaar 1950. Voor de eerste periode, omvattende negen maanden, is het aantal hectolitergraden van het overgangstarief, vermeld in artikel 4 van het verdrag, verminderd in de verhouding van 9 : 12. Gedurende het kalenderjaar 1950 is voor de eerste drie maanden het overgangstarief en voor de resterende negen maanden het gewone tarief van kracht. De tarieven voor deze beide perioden zijn gecombineerd tot het tarief, dat in artikel 19, eerste lid, onderdeel B, is vastgesteld voor het gehele jaar 1950.

Met ingang van 1 Januari 1951 zal artikel 19 van het ontwerp verder buiten toepassing blijven en zal de accijns op de gewone wijze volgens het voorgestelde nieuwe artikel 1 van de Bierwet 1917 (*Staatsblad* no. 190) worden berekend.

Artikel 20. De bezettingsregelingen in zake de accijnzen, en in sommige gevallen de invoerrechten, op het geslacht, zout, tabaksfabrikaten en bier, alsmede in zake de belastingen op wijn — welke bezettingsregelingen zijn opgesomd in Bijlage I van de Memorie van Antwoord in zake het vierde hoofdstuk van de Rijksbegroting 1949 (Gedrukte stukken, Tweede Kamer, Zitting 1948—1949 — 1060, no. 7), onder IV, E, a, b, c, e en g — verliezen, voor zover zij niet reeds in verband met inmiddels plaats gevonden hebbende wijzigingen in de wetgeving buiten toepassing blijven, hun betekenis door de ontworpen wet. Zij worden daarom, zoals dat ten aanzien van bezettingsrecht gebruikelijk is, in dit artikel formeel vervallen verklaard.

Artikel 21. Overeenkomstig artikel 9 van het verdrag bepaalt dit artikel, dat de in het ontwerp van wet opgenomen bepalingen met ingang van 1 April 1949 in werking zullen treden.

De wijziging van post 152 van het tot de douane-overeenkomst van 5 September 1944 behorende tarief, opgenomen in artikel 7 van het verdrag, behoeft niet in dit ontwerp van wet te worden overgenomen. Ingevolge artikel 2 juncto artikel 1, sub 1 en 2, van het Tariefbesluit 1947 is, bij wijziging van het tarief, het nieuwe invoerrecht van toepassing door de enkele wijziging van het gemeenschappelijke tarief van de douane-overeenkomst. In het ontwerp van wet behoort echter wel te worden bepaald met ingang van welk tijdstip de tariefwijziging in werking treedt. Dit is geschied bij artikel 21, tweede lid.

De Minister van Financiën,
P. LIEFTINCK.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
STIKKER.

De Minister van Economische Zaken,
VAN DEN BRINK.

*De Minister van Landbouw, Visserij
en Voedselvoorziening,*
MANSHOLT.

De Minister van Justitie,
WIJERS.